

mulle waianad pattud andeks, enne kui lohto ette läheme.

Urmabbe ütles: „Teie elsituste wõlg on suur, egga kaswa surma waasto ma peal rohtu! Hä olleks kui jääes Urgpüks ja warres Terrawnot alles ellaksid. Teie liggiseiswa surma tunni pärrast annan pattud teile andeks. Waenlased kippuwad wäekaupa teie lerre peale! ja Urgpüks tapmine teeb teile kõige suremat puksi. Miks te kuuningat surnud jääkse päga läksite narrima? Sedda luggu ei jõua teie wabbandada.“

„Ei elle wigga!“ ütles Reinowadder. „Üskuge, mis ma teile ütlen. Kes Ma ilma kättrast õlpsalt läbbi tahheb sada, se ei wõi iggas kohhas ni waggaks jada kui need, kes pühha one warjul peidus ellawad; meekauymes lakkub mõnikord ka magusaidsid sõrmi. Jääkes olli surem süüdlane kui miina; miks tal ni libhaw ümmargune kehha olli? Kuis jõudsin sedda nähhes sögi-issu kustutada? Sõbrus on hä kül, agga ma armastan isseennast enam kui teisi. Urgpüks ja Kohhekel ei olanud miina sõbrad, nende sõbrus olli silma kirjaks rahwa ees! Pat on nüüd miina, kahhi nende pärrandus. Mõllemad ruimalad leidsid oma ruimaluse läbbi otsa. Teate isse, armas lellepoeg, mis irmo ja äddaga sel korral kuuninga käest peasin, ohhelik olli mul jubba kaelas; — ei olnud mul seal nalja. Kes neid sundis mind saatma tulla? Eks nad teadnud, et ma neist tuggetwam ollen? — Wõttan miina waene mees kus-

lilt kaia, pöea linni, siis tehakse suurt kättra ja kiffendatakse: „pöge warras wõlla!“ Weiked wargad puakse wõlla, sured tõstetakse tõlda. Sedda ollen, armas lellepoeg, iggaskohhas tähhele pannud, ja kui mul irmo peale tulleb, siis teen nisamoti. Mis sestki kassu saab, kui legi parrem tahhaks olla, kui teised; parremad ei jä meie päiwil rahwa suus ka laitmata.“

„Armas lellepoeg! rahwa nuuskur niska oskab iggahhest nurjato asja illeslufida, egga wässi kellegi keel sedda räkima, mis teisele laimo ja kahjo teeb. Meenad lauhoad ja lorrisewad ühtepuhku kurja, ja ehk kül ka mõnda hääd suremist ja weikemist issandist neile teadawaks saab, siis ei tehta sest ial pikemat juttu; tulleb üsna õrnekis arwata, kui sedda opis ärra ei sallata. — Naerowäärt on miina arwates ruimaluse uhkus ja tähhi tõrkus, mis ellajaid allati taggahhutab, et üks teise ülle wallitsejaks püüb tõusta. Oskaksid nad keddu naisi ja lapsi karristada, ehk kangekaelust perret wallitseda ja oma pissukest warrandust kofko oida, siis olleks ni paljo hääd; agga nimetud pissokesi tallitusi ei jõua nad täita ja kippuwad siiski surema ammeti peale, kus enam oido ja tarka arwu tarwis lähheb. — Ükski ei tahha oma seisuses rahhul olla; iggamees püüb issanda nime ja õlpsamat põlwe! Kuis peab luggu Ma-ilmas parremaks miinema, kui walle, pettus, wargus, walle-wandumine, rõwimine ja tapmine iggalpool sigginewad? —